

Graurul

Bragagiu

Un graur nimeri în casă
Și se zbătea - o vâlvătaie
Cu-o dârdăire sperioasă
Prin colțurile din odaie.

Din cugetele-mi înțelepte
Eu capul mi l-am strâns în umeri
Ca nu cumva să se îndrepte
Zborul în splendida lui lume.

Fereastra am deschis-o largă
Și pasărea zvâcni afară
O viață unde își aleargă
Potopul vast de primăvară.

S-opri alături, în livadă,
Pe o crenguță netrezită,
Se vede - nu putea să creadă
Că aventura-i isprăvită.

Privind și Soarele și cerul
Râdea în sinea lui de graur
Ce nedibaci fu temnicerul
Din labirint de minotaur.

Apoi zbură să ducă vestea
Salvării lui din pușcărie
Că totuși triumfă povestea
Cu un sfârșit de bucurie.

Iar „minotaurul” cu văzul
Îl petrecu în libertate
Fiindu-i vesel pentru crezul
Cu note de naivitate.

De-odată mi-am văzut celulă
Casa mea foarte-ncăpătoare
Și-un dor de zbor de libelulă
S-a rupt din mine înspre Soare.

Să văd cum este el, înaltul,
Și să respir văzduh din vânturi,
Dar nu să stau - întemnițatul

De la porniri și de avânturi.

Ci am simțit așa durere
Cu un pustiu pătruns de frică
Că nu știu sufletul ce-mi cere,
Iar eu sunt numai o nimică.

Dar apoi bocăanii din gene
Râzând de palide protesturi
Și-n jilt mă prăbușii alene
Să Țes la gânduri arabescuri.
Victor Bragagiu